

Arrest

nr. 194 385 van 26 oktober 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X
X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 30 juni 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 april 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 juli 2017 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DU ROY, die *loco* advocaat A. DETHEUX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Congolese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 5 juni 1982.

Op 11 oktober 2016 vraagt de verzoekende partij een nieuwe verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in de neergaande lijn, aan.

Op 10 april 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) een beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 11.10.2016 werd ingediend door:

*Naam: N.M. [...] Voorna(a)m(en): R.[...] Nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)
Geboortedatum: 05.06.1982 Geboorteplaats: Kinshasa
Identificatienummer in het Rijksregister: [...]
Verblijvende te : [...]*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene diende een aanvraag tot verblijf in als familielid in neergaande lijn van een Belg. Dienovereenkomstig zijn in eerste orde de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° en art. 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing.

Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art.40bis, §2, 3° dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die ten hunnen laste zijn. Bovendien dient overeenkomstig art. 40ter de Belgische onderdaan aan te tonen over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen te beschikken, die ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belg. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Er worden volgende bewijsstukken voorgelegd:

- Vooreerst wat betreft het inkomen van de Belgische referentiepersoon. Ter staving daarvan werd een arbeidscontract dd 01.09.2015 bij J.[...] International ASBL voorgelegd + bijhorende loonfiches en een werkloosheidsattest van het ABVV voor de maanden juni tot en met september 2016. Uit het nazicht van Dolsis (de datbank van de RSZ) blijkt echter dat de tewerkstelling bij J.[...] International ASBL werd stopgezet op 05.03.2015. Daar betrokkene op 20 februari 2017 de leeftijd van 65 jaar heeft bereikt mag er worden van uitgegaan dat zij momenteel een pensioen geniet. Gezien er hiervan geen enkel document is voorgelegd heeft onze dienst ook geen zicht op de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon en kan er ook niet worden nagegaan of deze voldoen overeenkomstig art. 40ter nl. ter waarde zijn van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast, en overeenkomstig de bepalingen van art. 40bis, §2, 3°om betrokkene ten laste te kunnen nemen.

De behoeftenanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in deze overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat er niet kan worden vastgesteld, bij gebrek aan informatie, hoeveel ze bedragen.

- Attest OCMW van Ronse dd 15.09.2016 dat betrokkene geen financiële steun kreeg.

- Bewijzen van een aantal geldstortingen via Moneygram, MTCN, Western Union en Ria voor de periode van 2009 tot maart 2012 en 3 overschrijvingen via bpost dd 01.04.2016, 13.04.2016, 08.11.2016 + de betaling van de bijdrage van € 160 dd. 11.10.2016 voor de opening van haar dossier. Daarnaast wordt ook nog een overzicht van de bankrekening van de moeder voorgelegd waaruit moet blijken dat zij van december 2012 tot 10 maart 2015 de schoolbijdrage betaalde voor haar dochter, alsook een bewijs dat een pakje werd overgemaakt dd. 18.02.2012.

- Wat betreft het bewijs van onvermogen in het land van herkomst legt betrokkene een “proces-verbal de constant d’état d’indigence” dd. 09.11.2016 voor waaruit moet blijken dat zij geen inkomsten en geen eigendom bezit in het land van herkomst. Dit “proces-verbal “ werd opgesteld op basis van verklaringen

meester J. N.[...], in dienst van betrokkene en haar moeder enerzijds, alsook op basis van een onderzoek die in Congo heeft plaats gevonden door de sociale dienst aldaar. Uit het document blijkt dat medewerkers van de sociale dienst ter domicilie van betrokkene zijn gegaan om deze vaststellingen te doen. Wat betreft de verklaringen van de advocaat dient uiteraard te worden vastgesteld dat deze in opdracht van betrokkene werden gedaan, het gesolliciteerd karakter ervan kan niet worden uitgesloten. De advocaat baseerde zich immers op de verklaringen van betrokkene zelf. Verder, wat betreft het onderzoek ter plaatse door de sociale dienst, dit blijkt dus pas in 2016 te hebben plaatsgevonden nav het aanmaken van het attest. Echter, uit het dossier blijkt dat betrokkene sedert eind november 2012 reeds in ons land woonachtig is. De vraag dringt zich dus op in hoeverre de vaststellingen anno 2016 nog relevant zijn.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet dat betrokkene geen eigenaar is van onroerend goed en geen inkomen wist te verwerven in het land van herkomst of origine. Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat zij reeds van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan de aanvraag financieel ten laste was van de referentiepersoon en er geen zicht is op het huidige inkomen van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat betrokkene effectief ten laste is van de referentiepersoon.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van gemeenschappelijke kinderen is hier geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag worden verwacht dat zij zelfstandig een gezinsleven kan uitbouwen/hervatten zonder nabijheid van haar moeder.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40bis, 40ter, 42 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 7, §1, c en 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86/EG), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de hoorplicht.

2.1.1. De verzoekende partij licht als volgt haar middel toe:

“Eerste onderdeel

1.

De administratie erkent dat de referentiepersoon op 20 februari 2017 de leeftijd van 65 heeft bereikt en dat er hiervan mag worden uitgegaan dat zij momenteel een pensioen geniet.

Niettemin beschouwt de administratie dat er hiervan geen enkel document voorgelegd is en dat zij geen zicht heeft op de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Daarom beschouwt de administratie dat er dus niet kan worden nagegaan of deze voldoende zijn overeenkomstig artikel 40ter, met name 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

Nochtans bepaalt artikel 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 als volgt:

"Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid"(de verzoekende partij onderstreept)

Uit dit artikel blijkt uitdrukkelijk dat de administratie de nodige documenten en gegevens dient op te vragen voor de vaststelling van de bestaansmiddelen indien zij beschouwt dat aan de voorwaarden van stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen niet is voldaan.

Inderdaad heeft de Raad van State in een recente beslissing beschouwd dat overeenkomstig dit artikel, de administratie verplicht is om de nodige bestaansmiddelen te bepalen, en dat om dit te doen, zij verplicht is de nuttige informatie aan te vragen (C.E., arrest nr. 11.722 van 12 januari 2016) :

«(...)

Qu'il ressort en substance des travaux préparatoires à la loi du 8 juillet 2011 modifiant la loi du 15 décembre 1980, que le fait de ne pas atteindre le niveau de revenus « stables et réguliers » ainsi fixé ne peut ipso facto priver le candidat regroupant de son droit au regroupement familial car ce montant ne sert que de référence, mais qu'en ce cas, le législateur a prévu une « procédure relative à l'instruction des moyens de subsistance suffisants pour une famille concrète dont les ressources seraient inférieures au montant de référence exigé par la loi (...), afin d'évaluer quel est le montant nécessaire qui permet à cette famille de subsister selon ses besoins individuels », sans faire appel à l'aide des pouvoirs publics ;

(...)

Qu'aux termes de l'article 42, §1er, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980 précitée, c'est bien l'administration qui, en ce cas, « doit déterminer », en fonction des besoins concrets du ménage, les moyens de subsistance nécessaires à celui-ci pour vivre sans tomber à terme à charge des pouvoirs publics ; (la partie requérante souligne)

que, selon la même disposition et comme l'explique l'extrait des travaux parlementaires de la loi du 8 juillet 2011 cité par l'arrêt attaqué, l'autorité qui « doit » procéder à un examen concret de la situation du demandeur, peut « à cette fin », soit si la bonne exécution de son obligation le requiert, réclamer tous documents et renseignements utiles pour la détermination des ressources nécessaires : » (la partie requérante souligne)

In casu, indien de tegenpartij een concrete behoefteanalyse gedaan had bij het opvragen van de nodige documenten, zou ze moeiteloos gemerkt hebben dat de verzoekster en haar moeder over toereikende bestaansmiddelen beschikken.

Inderdaad, Mevrouw K.[...] is noch van werkloosheidsuitkeringen, noch van het OCMW afhankelijk. (stuk 6)

Zij zal recht hebben op een pensioen waarvan het bedrag nog niet vastgesteld werd, en de IGO aanvraag (Inkomensgarantie voor ouderen) is in behandeling.

Bovendien stort de oom van de verzoeksters 600€ per maand sinds juni 2017.

Uiteindelijk moet men opmerken dat de aanvraag op 10 oktober 2016 ingediend werd en dat Mevrouw K. [...] pas in maart 2017 op pensioen is gegaan, dus 4 maanden nadien.

Bijgevolg is het normaal dat ze de documenten betreffende haar pensioen niet kon meebrengen gezien ze daarover nog niet beschikte op het moment van de aanvraag.

De administratie moet het beginsel van behoorlijk bestuur in acht nemen, zoals het principe van gewetensvolle afweging, volgens hetwelke elke administratie zich voldoende moet informeren om te kunnen handelen en beslissingen te nemen met volle kennis van zaken. Dit principe wordt niet geschonden doordat de documenten betreffende de nieuwe situatie van Mevrouw X niet gevraagd werden.

Het blijkt uit de bestreden beslissing dat de administratie, door de verzoekster geen enkel document betreffende de nieuwe situatie van Mevrouw K. [...] te vragen, artikel 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 en de verplichting van zorgvuldig beheer, schendt.

2.

Overeenkomstig artikel 40 ter, alinéa 2, de la loi du 15.12.1980, dient de Belgische onderdaan, wat de gezinsleden betreft, als bedoeld in artikel 40bis, bis, § 2, alinéa 1er, 1° à 3°, van dezelfde wet, wat betreft gezinsleden genoemd in artikel 40 bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, van dezelfde wet, aan te tonen over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen te beschikken.

Artikel 42, §1, tweede lid, van de wet van 15.12.1980 bepaalt:

"Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid. "

Het betreft de omzetting in het Belgisch recht van... de l'arrêt Chakroun de la Cour de justice de l'Union européenne (HvJ, Chakroun /Minister van Buitenlandse Zaken, van 20 maart 2010, C-578/08) :

« 43. L'autorisation du regroupement familial étant la règle générale, la faculté prévue à l'article 7, paragraphe 1, initio et sous c), de la directive doit être interprétée de manière stricte. Par ailleurs, la marge de manœuvre reconnue aux Etats membres ne doit pas être utilisée par ceux-ci d'une manière qui porterait atteinte à l'objectif de la directive, qui est de favoriser le regroupement familial, et à l'effet utile de celle-ci.

(...)

47. L'article 7, paragraphe 1, initio et sous c), deuxième phrase, de la directive permet aux Etats membres de tenir compte, lors de l'évaluation des ressources du regroupant, du niveau des rémunérations et des pensions minimales nationales. Ainsi qu'il a été exposé au point 43 du présent arrêt, cette faculté doit être exercée en évitant de porter atteinte à l'objectif de la directive, qui est de favoriser le regroupement familial, et à l'effet utile de celle-ci.

48. Dès lors que l'ampleur des besoins peut être très variable selon les individus, cette autorisation doit par ailleurs être interprétée en ce sens que les Etats membres peuvent indiquer une certaine somme comme montant de référence, mais non en ce sens qu'ils pourraient imposer un montant de revenu minimal au dessous duquel tout regroupement familial serait refusé, et ce indépendamment d'un examen concret de la situation de chaque demandeur. Cette interprétation est confortée par l'article 17 de la directive qui impose une individualisation de l'examen des demandes de regroupement. »

Het Hof verklaart ondubbelzinnig in dit arrest dat de toestemming van hereniging de regel is. Als gevolg is de weigering hiervan, een uitzondering en de lidstaten moeten het inkomen per geval onderzoeken.

De afdeling Wetgeving van de Raad van State, in zijn advies over de Wetsontwerp (advies n° 49 356/4 van 04 april 2011, Doc 53 0443/015) heeft geoordeeld:

«La disposition proposée, en fixant un montant déterminé en dessous duquel l'étranger serait considéré comme ne disposant pas de moyens de subsistance stables, réguliers et suffisants, ne peut dès lors être admise. En effet, si un montant peut être indiqué, il ne doit s'agir que d'un montant de référence, qui ne doit pas empêcher de procéder à un examen concret de la situation de chaque demandeur à l'issue

duquel il doit être possible de déterminer, en fonction des besoins propres du demandeur et de sa famille, les moyens nécessaires pour permettre de subvenir à leurs besoins.

L'article 10, § 5 ne pourra être adopté que s'il est fondamentalement revu. »

Hetzelfde geldt, naar analogie, voor de artikels 40 en volgende van dezelfde wet.

Inderdaad heeft uw Raad meerdere malen geacht dat een concreet onderzoek van de eigen behoeften van het huishouden door de administratie uitgevoerd moet worden.

« Il ne ressort ni de la décision entreprise, ni du dossier administratif, que la partie défenderesse ait pris en considération les besoins propres de l'épouse du premier requérant et de sa famille et les moyens de subsistance nécessaires pour permettre de subvenir à leurs besoins sans devenir une charge pour les pouvoirs publics, exigence pourtant mise à sa charge en vertu de l'article 42, §1er, alinéa 2, susvisé, combiné à l'article 40ter. Partant, cette disposition est violée en l'espèce et il convient d'annuler la décision attaquée dès lors que celle-ci a été prise à l'issue d'un examen incomplet des éléments de la cause. »(C.C.E., arrest nr. 80.181 van 26 april 2012)

Deze positie werd door Uw Raad in het volgende arrest bevestigd:

« Force est ainsi de constater qu 'ayant relevé l'absence de caractère stable et régulier des revenus, la partie défenderesse s'est totalement abstenue de tenir compte « des besoins propres du citoyen de l'Union rejoint et des membres de sa famille » selon les termes de l'article 42, §1er, alinéa 2, de la loi précitée du 15 décembre 1980, alors que l'ampleur des besoins peut être très variable selon les individus, comme l'a rappelé la Cour de justice de l'Union européenne dans l'arrêt Chakroun (...). Au contraire d'un tel examen concret, la partie défenderesse n'examine nullement l'exception prévue par la disposition précitée sans même préciser les raisons pour lesquelles elle s'en abstient. Le Conseil estime dès lors que la partie défenderesse a méconnu la portée de l'article 42, §1er, alinéa 2, de la loi précitée du 15 décembre 1980. »(C.C.E., arrest nr. 121.655 van 27 maart 2014)

Met betrekking tot de voorgelegde documenten betreffende het inkomen van Mevrouw K. [...], vermeldde bestreden beslissing dat:

« Ter staving daarvan werd een arbeidscontract dd 01.09.2015 bij Juriwise International ASBL voorgelegd + bijhorende loonfiches en een werkloosheidsattest van het ABVV voor de maanden juni tot en met september 2016. Uit het nazicht van Dolsis (de databank van de RSZ) blijkt echter dat de tewerkstelling bij Juriwise International ASBL werd stopgezet op 05.03.2015. Daar betrokkene op 20 februari 2017 de leeftijd van 65 jaar heeft bereikt mag er worden van uitgegaan dat zij momenteel een pensioen geniet. Gezien er hiervan geen enkel document is voorgelegd heeft onze dienst ook geen zicht op de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon en kan er ook niet worden nagegaan of deze voldoen overeenkomstig art. 40ter ni. ter waarde zijn van van 120 % van het leefloon voor een persoon met gezinslast, en overeenkomstig de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° om betrokkene ten laste te kunnen nemen "

Dan merkt ze op dat:

«De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in deze overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoeroekend zijn, wel dat er niet kan worden vastgesteld, bij gebrek aan informatie, hoeveel ze bedragen. "(de verzoekende partij onderstreept)

Door dat te verklaren, begaat de administratie een manifeste appreciatiefout.

Ofwel beschikte ze over voldoende informatie om een idee te hebben over de bestaansmiddelen van Mevrouw K.[...] en kon ze zo een in concreto behoefteanalyse uitvoeren, wat ze niet gedaan heeft.

Ofwel oordeelde ze niet genoeg informatie te hebben en had ze in dat geval om de informatie moeten vragen, zoals uiteen werd gesteld in voorgaand punt (1).

De analyse in concreto vereist door artikel 42§1, tweede lid, had door de administratie uitgevoerd moeten worden, in tegenstelling met wat ze beweert.

De administratie zich beperkt te beschouwen dat het arbeidscontract J.[...] International ASBL onvoldoende is, en dat er geen documenten met betrekking tot het pensioen van Mevrouw K.[...] zijn.

Hieruit volgt dat, door geen document aan te vragen betreffende de nieuwe situatie van Mevrouw K.[...], de administratie niet aan haar verplichting voldoet en dus de bepalingen van dit middel schendt.

Tweede onderdeel

De verzoekster verwijt aan de tegenpartij de bestreden beslissing te hebben gemotiveerd op basis van het feit dat de verzoekster niet heeft aangetoond dat zij effectief ten laste was van de referentiepersoon.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie te worden beschouwd "de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)"

Om als « ten laste » te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen de betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Het langdurig kenmerk van de afhankelijkheidsvoorwaardewerd uitgelegd door de Raad van State:

«Si la preuve de la dépendance financière vis-à-vis du regroupant belge doit bien être apportée au moment de l'introduction de la demande de carte de séjour, cette dépendance financière doit également exister préalablement dans le pays d'origine ou de provenance du descendant, ce qui implique qu'elle doit présenter un caractère durable et ne veut se limiter à une aide ponctuelle, et se poursuivre en Belgique ». (C.C.E., arrest nr. 225 A4 van 12 november 2013) (De verzoekende partij onderstreept)

De bestreden beslissingbeschrijft de verschillende bewijsstukken:

« Bewijzen van een aantal geldstortingen via Moneygram, MTCN, Western Union en Ria voor de periode van 2009 tot maart 2012 en 3 overschrijvingen via bpost dd 01.04.2016, 13.04.2016, 08.11.2016 + de betaling van de bijdrage van 160€ dd. 11.10.2016 voor de opening van haar dossier. Daarnaast wordt ook nog een overzicht van de bankrekening van de moeder voorgelegd waaruit moet blijken dat zij van december 2012 tot 10 maart 2015 de schoolbijdrage betaalde voor haar dochter, alsook een bewijs dat een pakje werd overgemaakt dd. 18.02.2012 "

Deze bewijzen tonen toch aan dat de financiële steun welke de verzoekster van haar moeder krijgt, reeds bestond in het land van herkomst, dat het langdurig was, en dat het in België doorgaat.

De verzoekster heeft vele documenten voorgelegd die het sturen van geld voor haar door Mevrouw K.[...] aantonen, toen ze in DRC woonde, maar ook het betalen van vele kosten na haar aankomst in België. (stukken 5.1 tot 5.39)

De administratie begaat dus een manifeste appreciatiefout door te beschouwen dat de geldstortingen geen toereikend bewijs zijn van het feit dat het onvermogen reeds bestond in de land van herkomst en in België.

Bovendien, als de administratie van mening was dat de bewijzen van de verschillende geldstortingen niet voldoende waren, had ze moeten uiteenzetten waarom.

In casu licht ze niet toe hoe deze geldstortingen niet genoeg aantonen dat het behoeftigheid reeds in het land van herkomst bestond. De administratie legt niet uit hoe deze documenten niet het bovenstaande langdurigheid en toereikendheid vervullen.

Het blijkt uit de bestreden beslissing dat het « procès-verbal de constat d'indigence » (stuk 4) het enige element is waarmee rekening gehouden werd betreffende het onderzoek dat zou bewijzen dat het onvermogen reeds in het land van herkomst bestond.

Er is inderdaad geen verband in de redenering van de administratie tussen de opsomming van de geldstortingen en de conclusie van de administratie.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, uiteengezet in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikel en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Zoals uw Raad er op gewezen heeft :

« Le principe de motivation matérielle impose qu 'un acte administratif repose sur des motifs de droit et de fait qui soient exacts, pertinents et légalement admissibles » (C.C.E..arrest nr 123.398 van 20 april 2014)

Op geen enkel moment heeft de tegenpartij in haar beslissing uiteengezet waarom de bewijzen van een aantal geldstortingen die sinds 2009 uitgevoerd worden, niet bewijzendat de verzoekster ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst.

De tegenpartij, die verzoekster niet gehoord heeft en haar niet de kans heeft gegeven haar nieuwe situatie uit te leggen, schendt zo het algemeen rechtsbeginsel "Audi altéra partem " evenals de algemene zorgvuldigheidsplicht.

De administratie schendt dan ookde motiveringsplicht, in strijd met debepalingen opgenomen in dit middel.

Omwille van de drie voorvermelde onderdelen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

Derde onderdeel

De administratieve beslissing dient rekening te houden met het familiaal en gezinsleven van verzoekster en dient in overeenstemming te zijn met de algemene rechtsbeginselen en de fundamentele mensenrechten.

De tegenpartij dient een juiste afweging te maken van het nadeel dat verzoekende partij ondervindt door de bestreden beslissing en het voordeel dat de samenleving eruit trekt. Indien deze verwijderingsmaatregel wordt uitgevoerd is het aannemelijk dat dit ernstige nadelige gevolgen zou hebben voor de subjectieve rechten die verzoekende partij ontleent aan het E.V.R.M.

Artikel 8 E.V.R.M. waarborgt het recht op gezinsleven en bescherming van de persoonlijke levenssfeer. (Hof Mensenrechten, arrest-Chorfi/België van 7 augustus 1996, T.V.R. 1997, nr. 3, 240-243, Liga 1996, afl. 5-8, 26, NJCM1997, nr. 2, 191 en Jaarboek mensenrechten 1996- 1997, 264-271, noot M. VAN DE PUTTE. Zie ook E.C.R.M., Chorfi t. België, 27 juni 1994, Rev. dr. étr. 1994, 137.)

De gemaakte keuzes inzake verblijf behoren tot de persoonlijke levenssfeer, die de overheid moet eerbiedigen. De inmenging daarin moet binnen de grenzen vallen van wat toelaatbaar is in het licht van artikel 8.2 E.V.R.M.

Een inmenging moet gerechtvaardigd zijn door een dwingende maatschappelijke behoefte en, meer in het bijzonder, evenredig met het nagestreefde doel.

Er werd reeds beslist door Uw Raad dat :

«L'autorité administrative doit se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance ».(C.C.E., arrest nr 74.258 van 31 januari 2012).

In casu heeft de tegenpartij niet betwist het bestaan van een echte privé- en gezinsleven tussen de verzoekster en haar moeder.

Bovendien, overeenkomstig het arrest Maslov t. Oostenrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens:

« En tout état de cause, la Cour a admis dans plusieurs affaires concernant de jeunes adultes qui n'avaient pas encore fondé leur propre famille que leurs liens avec leurs parents et d'autres membres de leur famille proche s'analysaient également en une « vie familiale(Bouchelkia t. Frankrijk, 29 januari 1997, § 41, Recueil 1997-1, El Boujaïdi, précité, § 33, et Ezzouhdi, précité, § 26) »

Juridisch geldige afwijkingen van dit basisrecht op bescherming van de persoonlijke levenssfeer zijn mogelijk, maar zulks slechts in het licht van een afweging van rechten en belangen.

In casu wonen de zus, de grootvader en de grootmoeder van verzoekster in België. Haar vader is overleden en zij heeft maar één gezinslid in DRC - haar broer.

Het bestaan van een gezinsleven tussen de aanvrager en haar moeder, alsook van een gezinsleven tussen de aanvrager en haar zus en grootouders mag niet betwist worden. Het betreft dus een band die onder artikel 8 E.V.R.M. valt.

Daarom diende de tegenpartij het evenredigheidsbeginsel te respecteren, door een juiste afweging van de betrokken belangen te maken.

Overeenkomstig een bestendige rechtspraak van Uw Raad :

« Une mesure d'éloignement du territoire constitue une ingérence, prévue par la loi, dans le droit de l'étranger au respect de sa vie privée et familiale. Une telle ingérence n'est toutefois permise que pour autant qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire, à la défense de l'ordre et à la prévention d'une infraction pénale. Ce critère de nécessité implique que l'ingérence soit fondée sur un besoin social impérieux et soit notamment proportionné au but légitime recherché. Il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit du requérant et du mineur d'âge au nom duquel il intervient, au respect de leur vie privée et familiale (...) » (C.C.E. arrest nr. 78.711 van 11 februari 1999, RDE 1999, n° 102, pp. 40 tot 45).

De geleden schade dat de verzoekster zou ondergaan zou niet in verhouding staan met de echt formele voordeel dat de administratie zou willen opleggen.

De verzoekster vormt geen gevaar voor de nationale veiligheid, noch voor de openbare veiligheid, noch voor het voorkomen van strafbare gedragingen.

Er werd ook geen rekening gehouden met het bestaan van andere belangen, als het feit dat de moeder van verzoekster is geen last is voor de overheid omdat ze geen werkloosheidsuitkering ontvangt en niet afhankelijk is van de OCMW.

Bovendien wonen alle gezinsleden van de verzoekster in België, behalve haar broer.

De administratie heeft ten onrecht beschouwd dat «betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag worden verwacht dat zij zelfstandig een gezinsleven kan uitbouwen/hervatten zonder nabijheid van haar moeder ».

De verzoekster is immers niet in staat om zelfstandig te zijn ten opzichte van haar moeder aangezien ze ten laste van haar moeder is, zoals aangetoond in de tweede onderdeel.

Ermoet worden beschouwd dat het onmogelijk is om een gezinsleven zelfstandig te kunnen uitbouwen zonder over voldoende bestaansmiddelen te beschikken.

In deze omstandigheden kan de inbreuk in het privé- en gezinsleven niet worden beschouwd als zijnde redelijkerwijze evenredig met het nagestreefde doel en schendt zijn dan ook artikel 8 E.V.R.M. (in die zin: R.v.St. 25 september 1996, nr. 61.972, itev. dr. étr. 1996, 755 en T.Vreemd. 1997, 31)."

2.1.2. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Evenmin wordt een schending aannemelijk gemaakt van artikel 1 van de voornoemde wet van 29 juli 1991.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 40bis, § 2, 3° *juncto* artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden weigeringsbeslissing steunt en waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij, die meerderjarig is, een aanvraag indiende voor een verblijf van meer dan drie maanden in functie van haar Belgische moeder op grond van artikel 40bis, §2, 3°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

[...]

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële

maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld."

Een samenlezing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet en artikel 40ter van de Vreemdelingenwet leert dat de verzoekende partij dient aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon, namelijk haar Belgische vader. De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid dient *in concreto* te worden onderzocht, waarbij dient nagegaan te worden of er sprake is van "een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid".

Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris in het raam van een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, waarbij artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° *juncto* artikel 40ter van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk als voorwaarde bepaalt dat men ten laste moet zijn van de burger van Unie die men begeleidt of vervoegt, het bewijs eist van de ascendent dat zij bewijzen voorlegt dat zij voldoende financiële draagkracht heeft om de verzoekende partij ten laste te kunnen nemen.

De verzoekende partij betwist niet dat er ter staving van de financiële situatie van de referentiepersoon een arbeidscontract van 1 september 2015 en de bijhorende loonfiches evenals een werkloosheidsattest van het ABVV voor de maanden juni tot en met september 2016 voorgelegd werden. Met betrekking tot deze documenten wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: "Uit het nazicht van Dolsis (de datbank van de RSZ) blijkt echter dat de tewerkstelling bij J.[...] International ASBL werd stopgezet op 05.03.2015. Daar betrokkene op 20 februari 2017 de leeftijd van 65 jaar heeft bereikt mag er worden van uitgegaan dat zij momenteel een pensioen geniet. Gezien er hiervan geen enkel document is voorgelegd heeft onze dienst ook geen zicht op de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon en kan er ook niet worden nagegaan of deze voldoen overeenkomstig art. 40ter nl. ter waarde zijn van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast, en overeenkomstig de bepalingen van art. 40bis, §2, 3°om betrokkene ten laste te kunnen nemen."

In casu betwist de verzoekende partij niet dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing de tewerkstelling beëindigd was omdat de referentiepersoon sinds 5 maart 2017 met pensioen gegaan is.

In haar verzoekschrift geeft de verzoekende partij aan dat de referentiepersoon op het ogenblik van de aanvraag nog tewerkgesteld was, waardoor zij geen documenten betreffende haar pensioen kon bijbrengen. De verzoekende partij meent dat het aan de verwerende partij toekwam om bijkomende stukken op te vragen.

De Raad benadrukt evenwel dat het aan de vreemdeling die voorhoudt over een verblijfsrecht te beschikken toekomt om hiervan het bewijs te leveren en dat het bestuur niet in de plaats van de

betrokken vreemdeling overtuigingsstukken moet verzamelen. Het staat dan ook onmiskenbaar aan de aanvrager die zich beroept op een recht op verblijf als familielid van een burger van de Unie c.q. Belg om alle nuttige stavingstukken voor te leggen bij het bestuur teneinde aan te tonen dat hij voldoet aan de verblijfsvoorwaarden. Het is de aanvrager die het bestuur in kennis moet stellen van alle hiertoe relevant geachte gegevens. Ook op de verzoekende partij rust dus een plicht om zijn aanvraag op zorgvuldige wijze te stofferen. *In casu* was de verzoekende partij, gelet op de vermeldingen in de bijlage 19ter, des te meer op de hoogte van de verplichting die op haar rust om haar verblijfsaanvraag te staven met concrete bewijselementen. Op het ogenblik dat de verzoekende partij haar aanvraag indiende, wist ze dat de referentiepersoon in de loop van de behandeling van haar aanvraag met pensioen zou gaan. De referentiepersoon is ook enige tijd voor het nemen van de bestreden beslissing op pensioen gegaan. Er kan dus niet worden ingezien waarom de verzoekende partij niet in staat zou zijn geweest om alle gegevens en stukken voor te leggen die naar haar mening konden volstaan om aan te tonen dat de referentiepersoon over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt, gelet op de gewijzigde situatie van de referentiepersoon.

Er blijkt dan ook niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris de verzoekende partij had moeten contacteren teneinde bijkomende informatie of stukken over te maken, laat staan dat gericht moest worden gevraagd naar actuele bewijzen van stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen.

Daar waar de verzoekende partij stelt dat de gemachtigde van de staatssecretaris de plicht had om bijkomende informatie te vragen, dient te worden benadrukt dat de bestreden beslissing het antwoord is op een door de verzoekende partij ingediende aanvraag, waarbij het aan de verzoekende partij is om de nodige bewijzen aan te brengen om aan te tonen dat zij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. Op de gemachtigde van de staatssecretaris rust geenszins de verplichting om verdere onderzoeksdaten te stellen, teneinde de door de aanvrager neergelegde bewijzen verder te stofferen. In de mate dat de verzoekende partij deze verplichting zou afleiden uit artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, waarin gesteld wordt dat de gemachtigde van de staatssecretaris *“alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, (kan) doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid”*, dient erop gewezen te worden dat uit de wet blijkt dat dit gaat om het *“op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden (...) bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden”*. De verzoekende partij kan niet voorhouden dat artikel 42, § 1, tweede lid, *in fine* van de Vreemdelingenwet ook zou gelden in het kader van het aantonen van het voldaan zijn aan de in artikel 40ter, tweede lid, vereiste van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift uiteenzet dat de referentiepersoon een IGO-aanvraag ingediend heeft, en dat de oom van de verzoekende partij sinds juni 2017 maandelijks 600 euro stort, wijst de Raad erop dat deze informatie niet voor het nemen van de bestreden beslissing aan de verwerende partij meegedeeld werd. Bijgevolg kan de verzoekende partij de verwerende partij niet verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden. Voorts merkt de Raad op dat hij, in het voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet, optreedt als annulatierechter. *In casu* vraagt de verzoekende partij eigenlijk een feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak. Het opportuniteitsonderzoek behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad.

Artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Uit lezing van deze bepaling blijkt dat er geen verplichting is in hoofde van de gemachtigde van de staatssecretaris tot een behoefteanalyse, dit is een concreet onderzoek van de individuele situatie van de verzoekende partij, wanneer de gevraagde bestaansmiddelen onbestaande zijn (RvS 11 juli 2013, nr. 223.807).

Waar op goede gronden is vastgesteld dat de Belgische referentiepersoon sinds 20 februari 2017 van een pensioen geniet waardoor de door de verzoekende partij voorgelegde bestaansmiddelen kwamen te vervallen en er geen bewijzen werden voorgelegd van eventuele nieuwe bestaansmiddelen, impliceert deze situatie de afwezigheid van een bestaansmiddel, zoals gedefinieerd in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Het komt de Raad bijgevolg niet onredelijk voor dat de gemachtigde van de staatssecretaris, gezien de stopzetting van de tewerkstelling en bij gebrek aan informatie over andere of actuele bestaansmiddelen, *in casu* niet is overgegaan tot een behoefteanalyse. Het betoog van de verzoekende partij dat de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig heeft gehandeld door zich niet te informeren aangaande de maandelijkse onkosten van het huishouden van de verzoekende partij en de referentiepersoon of de verzoekende partij daaromtrent te horen, kan evenmin worden bijgetreden. Er dient immers te worden herhaald dat er *in casu* géén actuele bestaansmiddelen voorliggen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet zodat een behoefteanalyse, zoals voorzien in artikel 42, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, niet aan de orde is en de gemachtigde van de staatssecretaris daaromtrent evenmin dient te motiveren, noch de verzoekende partij in dit verband om bijkomende inlichtingen dient te verzoeken of te horen.

Waar de verzoekende partij tevens een grief ontwikkelt ten opzichte van de overige motieven in de bestreden weigeringsbeslissing, wijst de Raad er op dat de verzoekende partij zich richt op overtollige motieven. De vaststelling dat de referentiepersoon niet aangetoond heeft dat zij voldoende financiële draagkracht heeft om de verzoekende partij ten laste te kunnen nemen, volstaat om de bestreden weigeringsbeslissing te schragen.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin wordt de schending van artikel 40 van de Vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Te dezen heeft de verzoekende partij ruimschoots de mogelijkheid gehad om bij het indienen van haar aanvraag nuttig voor haar belangen op te komen en alle relevante bewijsstukken aan de bevoegde diensten van de verwerende partij over te maken teneinde aan te tonen dat zij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet. Zij heeft aldus haar standpunt op nuttige wijze naar voren kunnen brengen.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij door het bestuur voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing alsnog diende te worden uitgenodigd om stukken voor te leggen. Er blijkt niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris *in casu*, nadat de verzoekende partij in het kader van haar aanvraag in de mogelijkheid was alle volgens haar dienstige bewijsstukken over te maken om te staven dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om de verzoekende partij ten laste te nemen om te voorkomen dat zij tijdens haar verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel, haar alsnog diende uit te nodigen om bijkomende stukken neer te leggen.

De Raad wijst er verder op dat in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging een proportionaliteitstoets inzake artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (cf. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772; zie ook GwH 26 september 2013, nr. 121/2013: "*B.56.2. Doordat die voorwaarde het verkrijgen van een verblijfstitel ten voordele van de echtgenoot van de Belgische onderdaan die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, niet belet maar alleen tijdelijk uitstelt, tast zij het recht op het gezinsleven niet op onevenredige wijze aan, des te meer omdat zij het ook mogelijk maakt de jongvolwassenen te beschermen tegen de risico's op gedwongen huwelijken of schijnhuwelijken die worden gesloten met als enig doel een verblijfstitel voor een van beide echtgenoten te verkrijgen.*").

Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten heeft de verwerende partij als volgt gemotiveerd: *“Van gemeenschappelijke kinderen is hier geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag worden verwacht dat zij zelfstandig een gezinsleven kan uitbouwen/hervatten zonder nabijheid van haar moeder”*

In casu stelt de verzoekende partij dat zij ten laste is van haar moeder en dat ze daarom geen zelfstandig leven kan uitbouwen.

De Raad benadrukt dat verzoekende partij reeds meerdere jaren illegaal, minstens precair, op het Belgische grondgebied verblijft. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) verduidelijkt dat bij de vraag of er daadwerkelijk sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Bij een eerste toelating is er geen sprake van inmenging en geschiedt er in principe geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Inzake immigratie heeft de rechtspraak van het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het Verdrag als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgde om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM, *Mokrani v. Frankrijk*, 15 juli 2003, § 23 ; EHRM, *Beldjoudi v. Frankrijk*, 26 maart 1992, § 74 ; EHRM, *Moustaquim v. België*, 18 februari 1991, § 43). Krachtens een goed gevestigd principe van internationaal recht is het immers de taak van de staten om de openbare orde te waarborgen, in het bijzonder in de uitoefening van hun recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga v. België*, 12 oktober 2006, § 81 ; EHRM, *Moustaquim v. België*, 18 februari 1991, § 43 ; EHRM, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk*, 28 mei 1985, § 67), en zij zijn dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid, van het EVRM voortvloeien te bepalen, worden in het kader van een billijke afweging een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, par. 70).

Uit het betoog van de verzoekende partij kan niet blijken dat er hinderpalen zijn om haar gezinsleven verder te zetten of op te bouwen in het land van herkomst. Verzoekende partij betoogt enkel dat haar moeder, zus en grootouders in België wonen, maar dit verhindert haar op zich niet om haar gezinsleven met haar moeder elders dan in België verder te zetten. In haar verzoekschrift brengt de verzoekende partij geen concrete hinderpalen bij die dit zou verhinderen, evenmin blijken dergelijke hinderpalen uit het administratief dossier. Voorts wijst de Raad erop dat wat het gezinsleven met haar zus en grootouders betreft artikel 8 van het EVRM in beginsel enkel betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. *In casu* worden geen dergelijke elementen met betrekking tot haar zus en grootouders die eveneens in België wonen.

Daarenboven wijst de Raad erop dat de verzoekende partij, die geboren is in 1982 en pas in 2012 naar België is gekomen waar zij voor het overgrote deel van de tijd illegaal heeft verbleven, een veel langer leven opgebouwd heeft in het land van herkomst, dat zij pas op 30-jarige leeftijd (als meerderjarige) heeft verlaten. Het is onwaarschijnlijk dat zij thans op 35-jarige leeftijd haar vroeger privéleven aldaar niet kan heropnemen. Er kunnen derhalve geen hinderpalen worden vastgesteld voor het leiden van een feitelijk privéleven in het herkomstland.

De Raad benadrukt daarbij dat verzoekende partij uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven zou hebben opgebouwd in België, geen gerechtigde verwachting kan scheppen op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, *Solomon v. Nederland*, EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, *Darren Omoregie v. Noorwegen*; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, *Konstatinov v. Nederland* en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, *Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk*, par. 77).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

De Raad dient op te merken dat het gehele betoog van de verzoekende partij, dat opgehangen is aan richtlijn 2003/86/EG, niet dienstig is aangezien zij als echtgenoot van een Belgische onderdaan niet onder het toepassingsgebied kan vallen van een richtlijn die de gezinshereniging van derdelanders regelt. Uit artikel 1 van deze richtlijn volgt duidelijk dat deze richtlijn enkel van toepassing is op de gezinshereniging van derdelanders met derdelanders die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven. De richtlijn is dus niet van toepassing op de gezinshereniging van derdelanders met Belgische onderdanen, zoals hier het geval is. Het betoog dat de gemachtigde van de staatssecretaris de motiveringsplicht, de hoorplicht, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel, de rechten van verdediging en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden door niet, overeenkomstig artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG, de verzoekende partij te horen over haar socio-economische situatie, met name de duur van haar verblijf in België, haar leeftijd, de gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin zij familiale, culturele of sociale bindingen heeft met haar land van herkomst, mist dan ook enige juridische en feitelijke grondslag. De gemachtigde van de staatssecretaris was immers *in casu* niet gebonden door richtlijn 2003/86/EG. De Raad merkt daarnaast op dat de richtlijn 2003/86/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde, eerst door de wet van 15 september 2006 en later door de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de Vreemdelingenwet wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). De verzoekende partij toont dit evenwel niet aan.

Het middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS